

YEŞİL FİSTAN

Ah bu vicdan azabı... Hiç dinmiyor. Bir değil üç değil, beş değil. Dile kolay yirmi sekiz yıl...

Burada iki mevsim yaşanır. Dokuz ay kış, üç ay da yaz. Baharlar karla karışıp kaybolmuş. Çiçekti, böcekti... Masallarda kalmış. Hep soğuk hep beyaz. İnsanı da doğası da razı olmuş beyaza. Ne ağaçlar çiçek açmayı, ne kelebekler kozadan çıkmayı ne de kırlangıçlar sılıya dönmeyi düşünür olmuş.

Dışarısı gibi sınıf da soğuk. Tezekle yanan soba yetmiş seksen kişilik sınıfı ısıtmakta zorlanıyor. Köy iki mahalleden oluşuyor. İki mahallenin arası yaklaşık iki kilometre. Sınıfın yarısı her sabah bu yolu kat etmek zorunda. Okula geldiklerinde soğuktan iyice morarmış minik elleri uyuşmuş halde oluyor. Soğuktan korunmak için evde ne bulurlarsa alıyorlar üzerlerine. Mont, kazak, şal... Bunlarla normal cüsselerinin iki üç katına çıkıyorlar. Üstlerini çıkardıkça küçülüyorlar, küçülüyorlar...

Serpil pek karışmıyor çocuklara. Boyu diğerlerine göre bayağı uzun. Hemen fark ediliyor sınıfta. Uzun siyah saçları hep dağınık. Tarakla barışık olmadığı belli. Kömür karası gözleri ise hep yorgun hep yılgın. Çocukluğundan en ufacık bir iz yok. Ah bir de dersleri var ki... Ne bir kitap açıyor ne de eline bir kalem alıyor.

Dersin yarısı ona kızmakla, söylenmekle geçiyor

-Niçin ödevlerini yapmadın?

-Niçin saçlarını taramadın?

-Önlüğün altına bu elbiseyi giyme demedim mi?

-Niçin?

-Niçin?

Görevde ilk yılım ya sınıfta bir otorite kuracağım aklım sıra. Baştan tavrımı koyacağım ki çocuklar kural ne, düzen ne öğrensın.. Kural dışı hiçbir şey olmamalı. Karşımdakilerin çocuk olduğunu hiç hesaba katmadan kurallar kurallar...

Her sabahki sorgu yine başladı. Niçinler peş peşe sıralandı durdu. Ben söylüyorum ama Serpil beni duyuyor mu duymuyor mu anlayamıyorum. Ya da beni dikkate almıyor. En ufacık bir tepki yok. Onca lafı duvara söylesem duvar dile gelir. Tepki vermemesi beni iyice çileden çıkarıyor.

Ta ki önlüğün altından sarkan yeşil, çiçekli kumaş parçaları makas darbeleriyle yere düşene kadar. Serpil en büyük tepkisini işte o an kömür karası gözlerinden akan iki damla yaş ile verdi.

Öğle arası Serpil'in amcasının kızı Selvinaz çekinerek yanıma geldi.

-O fistan var ya... Annesinindi. Üç sene oldu öleli. Kader'i doğururken. O günden beri Serpil hiç çıkarmadı o fistanı üzerinden. Akşam yıkar sabah giyer.

Serpil'in o iki damla gözyaşı şimdi ateş olup içime düştü. Allah'ım ne yaptım ben? Selvinaz sanki beni daha fazla cezalandırmak istercesine konuştuğça konuşuyordu:

-Yedi kardeşi var. Hepsine Serpil bakıyor. Yemek, çamaşır... Biliyor musun öğretmenim tandırda ekmek bile yapıyor. Hayvanlara da bakıyor.

Minik yavrum. Sınıfın en büyüğüydü şimdi sınıfın en küçüğü oldu gözümde. Küçük omzunda ne yükler varmış. Herkes bilmiş de bir ben bilememişim. Görememişim gözlerindeki çaresizliği.

Daha sonra ona aldığım fistanlar beni bana affettirmedi ki Serpil'e affettirsin. Hiç birinde annesinin kokusu yoktu. Yaşanmışlıkları yoktu. Bedenine, ruhuna yabancıydı hepsi. Sıradan bez parçaları...

Ah yeşil fistan ah! Bir Serpil'i yaktın bir de onun yangınıyla yanan beni.